

WYNIK FINANSOWY BRUTTO JAKO WYNIK PODATKOWY

Grzegorz Bucior

Uniwersytet Gdański, Katedra Rachunkowości

1. Wprowadzenie

Od początku przemian ustrojowych toczy się dyskusja nad koniecznością zreformowania polskiego systemu podatkowego. Dotyczy ona głównie problematyki wysokości podatków oraz ich zakresu. Wskazuje się na zalety i wady podatków bezpośrednich (tj. dochodowych, od spadków i darowizn, od czynności cywilno prawnych, rolnych i leśnych, od nieruchomości, od środków transportowych, od posiadanych psów), pośrednich (od towarów i usług, akcyzowy, od gier), ewentualnej progresji stawek podatkowej, wyłączeń podmiotowych i przedmiotowych z opodatkowania. Powszechnie ponosi się zarzut zbytnej zmienności prawa podatkowego, braku jego przejrzystości i spójności. Rzadko natomiast wskazuje się na możliwość skorzystania z dorobku teoretycznego i praktycznego rachunkowości dla celów uproszczenia, usprawnienia i uczynienia systemu podatkowego bardziej sprawiedliwym.

W toku prowadzonej dyskusji o reformie systemu fiskalnego spotkać się można z postulatem rezygnacji z podatku dochodowego. Podawane są wady tego podatku, takie jak skomplikowana wycena, demotywujący wpływ na skłonność do pracy, inwestowania i oszczędzania, wysoki koszt poboru i niesprawiedliwość¹. Zdaniem wielu likwidacja podatku dochodowego pobudziłaby polską gospodarkę, a ubytek wpływów z tego podatku stosunkowo łatwo byłoby zrekompensować za pomocą wyższych stawek VAT i akcyzy². Jednak obserwacja sceny politycznej musi prowadzić do wniosku, że likwidacja podatków dochodowych nie jest w dającej się przewidzieć przyszłości możliwa. Skoro rezygnacja z podatku dochodowego nie jest możliwa, można i trzeba tak zmieniać prawo podatkowe aby zminimalizować szkodliwy wpływ tej daniny na życie gospodarcze. Jednym z takich działań może być harmonizacja i unifikacja dwóch podstawowych systemów informacyjnych przedsiębiorstwa – rachunkowości i systemu ewidencji podatkowej.

2. Znaczenie podatku dochodowego w systemie finansów publicznych

Jednym z podstawowych elementów systemu finansowego państwa jest system finansów publicznych. Umożliwia on realizację głównych celów społecznych i ekonomicznych i tworzy podstawy prowadzonej przez państwo polityki fiskalnej. W wymiarze praktycznym, można stwierdzić, iż system

¹ Por. D. Teresiński: *Placić tylko przy zakupach*, *Rzeczpospolita*, 09.01.2003, nr 7

² Por. H. Bińczak: *Potrzebna reforma*, *Rzeczpospolita*, 21.01.2003, nr 17

finansów publicznych ma wyraźnie sprecyzowaną funkcję celu – zaspokajanie określonych potrzeb społecznych. W szerszym ujęciu, sektor publiczny powinien spełniać trzy podstawowe zadania³:

- wykonywanie lub finansowanie zadań publicznych,
- redystrybucja dochodów w gospodarce,
- kształtowanie polityki makroekonomicznej państwa.

W literaturze z zakresu finansów publicznych różnie formułowane są funkcje odnoszące się wprost do finansów publicznych. Można jednak zauważyć, iż autorzy powszechnie przytaczają podział dokonany przez Richarda Musgrave'a⁴. Autor ten wskazuje na następujące funkcje finansów publicznych:

- a) alokacyjna, która kładzie główny akcent na wytwarzanie i dostarczanie dóbr publicznych obywatelom, społecznościom lokalnym oraz społeczeństwu jako całości. Wytwarzanie i dostarczanie określonych dóbr publicznych i społecznych wymaga posiadania dochodów, realizowanie funkcji alokacyjnej związane jest bowiem z ponoszeniem wydatków. Dlatego z konieczności sięga do dochodów innych podmiotów, wykorzystując atrybut władzy,
- b) redystrybucyjna, która polega na korygowaniu dochodów podmiotów gospodarujących, ukształtowanych w rezultacie procesów rynkowych,
- c) stabilizacyjna, która polega na wykorzystaniu finansów publicznych do utrzymania bądź osiągnięcia właściwych parametrów makroekonomicznych takich jak odpowiedni wzrost gospodarczy, stan zatrudnienia, wielkość inflacji, wielkość bilansu płatniczego itp.

W funkcjonujących obecnie systemach finansów publicznych wynik działalności gospodarczej jest podstawą obliczenia jednego ze źródeł finansowania tych systemów. Chodzi tutaj o podatek bezpośredni zwany dochodowym, który jest stosunkowo młodym podatkiem, funkcjonującym zaledwie od około 200 lat. Od początku jego wprowadzenia w Wielkiej Brytanii i w USA traktowany był jako podatek chwilowy, z którego należy się jak najszybciej wycofać, gdy tylko znikną powody jego wprowadzenia, w głównej mierze związane z prowadzonymi działaniami wojennymi⁵.

W Polsce, podatek dochodowy od osób prawnych wprowadzony został w roku 1992. Od samego początku udział tego podatku w ogólnych dochodach budżetu państwa nie był duży i zwykle nie przekraczał dziesięcioprocentowego poziomu. W ostatnich latach udział ten wynosił 9-10% co prezentuje tablica 1.

Odnosząc się do opodatkowania działalności wszystkich przedsiębiorstw należałoby dodatkowo uwzględnić podatek płacony przez osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą co nie zmienia faktu, że nie jest to szczególnie istotne źródło wpływów budżetowych. Tym samym funkcja alokacyjna jest realizowana przede wszystkim dzięki podatkom pośrednim takim jak VAT i akcyza.

³ Por. W. Misiąg: *Finanse publiczne w Polsce. Przewodnik*, Presspublica, Warszawa 1996, s.12

⁴ R.A. Musgrave: *Musgrave P.B., Public finance in theory an practice*, McGraw-Hill, Nowy Jork 1989, s.6.

⁵ Por. W. Kwaśnicki: *Z historii podatku dochodowego*, prawo.uni.wroc.pl/~kwasnicki/todownload/Historia%20podatku%20doch.pdf

Tablica 1. Udział podatku od dochodu osób prawnych w dochodach budżetu państwa w latach 2003-2004 (w mln zł)

	2003	2004	2005	2006	2007*
Dochody budżetu państwa	152 176	154 552	174 703	197 673	234 312
Dochody z tytułu CIT	142 126	9 585	14 690	19 360	22 066
Udział	9,34%	6,20%	8,41%	9,79%	9,42%

*plan

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych Ministerstwa Finansów www.mf.gov.pl

To co bezpośrednio determinuje opodatkowanie dochodów, w tym przedsiębiorstw to niewątpliwie wymóg redystrybucji dochodów. Jednak należy pamiętać, że wśród ekonomistów panuje pogląd, że podatek nakładany na przedsiębiorstwa te de facto przerzucają na konsumentów⁶.

3. Różnice w ustalaniu wyniku finansowego i podatkowego

Wynik finansowy to ogólne określenie efektu pieniężnego (finansowego) działalności jednostki prowadzącej rachunkowość za okres, za który sporządzane jest sprawozdanie finansowe. Wynik finansowy ustalany jest zgodnie z przepisami prawa bilansowego i odpowiada on poziomowi wyniku przed opodatkowaniem. Na wynik po opodatkowaniu oddziałuje prawo podatkowe, regulujące zasady funkcjonowania obowiązujących w danym kraju podatków⁷.

Wynik podatkowy to pojęcie powszechnie używane na gruncie nauki i praktyki rachunkowości. Przybiera on postać dochodu do opodatkowania lub straty podatkowej. Wynik podatkowy ustalany jest zgodnie z przepisami podatkowymi, na podstawie których podatek dochodowy podlega zapłacie (lub zwrotowi). Wynik finansowy różni się od wyniku podatkowego z powodu rozbieżności występujących pomiędzy prawem bilansowym i prawem podatkowym. Rozbieżności te są konsekwencją odmiennej istoty regulacji obu praw. W każdej z tych dziedzin prawa występują odmienne koncepcje teoretyczne i stosowane są różne zasady szczegółowe, gdyż każda z nich realizuje inne cele i pełni inne funkcje w praktyce gospodarczej. Konstrukcja prawa bilansowego, uwzględniając obowiązujące w rachunkowości zasady, pozwala stworzyć rzetelny i prawdziwy ekonomicznie obraz przedsiębiorstwa. Celem ustaw podatkowych jest realizacja uprzednio wskazanych funkcji finansów, takich jak redystrybucja, alokacja oraz stabilizacja. Oprócz odmienności systemowych preferencji stosowanych w ramach polityki podatkowej państwa, źródłem rozbieżności między wynikiem finansowym i wynikiem podatkowym jest odmiennosc zasad przyjętych w rachunkowości i w regułach podatkowych. Zasady rachunkowości można pogrupować według trzech poziomów:

⁶ Por. J.E. Stiglitz: *Ekonomia sektora publicznego*, PWN, Warszawa 2004, s.558

⁷ Por. B. Gierusz: *Modele alokacji podatku dochodowego w teorii i praktyce rachunkowości*, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk 2005, s. 28

1. Pierwszy poziom wyznacza generalna zasada wiernego i rzetelnego obrazu określająca cel prowadzenia rachunkowości.
2. Drugi poziom, to założenia fundamentalne i zasady nadrzędne rachunkowości, do których zalicza się: założenie kontynuacji działania i memoriału, oraz zasady: współmierności przychodów i kosztów, ostrożnej wyceny, istotności, ciągłości, zakazu kompensaty, wyższości treści nad formą.
3. Trzeci poziom, to szczegółowe zasady wyceny bilansowej i pomiaru wyniku finansowego.

Fundamentalne założenia oraz nadrzędne zasady rachunkowości mają charakter uniwersalny i w znacznej mierze niezmienny, natomiast normy podatkowe są zazwyczaj doraźne, uzależnione od aktualnej polityki podatkowej państwa zależnej od realizowanych programów partii politycznych. Nieakceptowanie fundamentalnych założeń oraz nadrzędnych zasad lub tylko częściowa ich akceptacja w prawie podatkowym prowadzi do występowania różnic między przychodami i kosztami uznawanymi zgodnie z regułami obowiązującymi w rachunkowości i przepisach podatkowych, a w konsekwencji pomiędzy wynikiem finansowym i wynikiem podatkowym.

Szczegółowe zasady wyceny bilansowej i pomiaru wyniku finansowego określone ustawą o rachunkowości przewidują odejście od kosztu historycznego na rzecz takich parametrów wyceny, jak: cena rynkowa, wartość godziwa, cena sprzedaży netto, kwota wymaganej zapłaty. W przepisach podatkowych honorowana jest wyłącznie wycena według kosztu historycznego, którym jest cena nabycia lub koszt wytworzenia. Oznacza to brak akceptacji wielu szczegółowych reguł wyceny przyjmowanych w rachunkowości, co jest źródłem kolejnych rozbieżności pomiędzy przychodami i kosztami uznawanymi w rachunkowości oraz zgodnie z przepisami podatkowymi⁸.

Podmioty zobowiązane do respektowania przepisów ustawy o rachunkowości muszą jednocześnie spełniać wymogi stawiane im przez prawo podatkowe. Co więcej, podmiotowe wyłączenie z obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych nie powoduje zwolnienia z prowadzenia odpowiedniej ewidencji podatkowej. Wynika to z autonomii prawa podatkowego wobec innych dziedzin prawa gospodarczego. Autonomia ta jest przyczyną rozbieżności pomiędzy wyceną wyniku finansowego i podatkowego. Skala tych różnic zależy od stopnia zgodności norm podatkowych z zasadami rachunkowości. Z tego punktu widzenia można wyróżnić trzy podstawowe modele, które mają bezpośredni wpływ na sposób wyznaczania podstawy opodatkowania, co prezentuje tablica 1.

Przepis artykułu 9.1 ustawy o podatku dochodowym osób prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2000.54.654) wprowadza w Polsce model częściowej autonomii. Zgodnie z nim podatnicy są obowiązani do prowadzenia ewidencji rachunkowej, zgodnie z odrębnymi przepisami, w sposób zapewniający określenie wysokości dochodu (straty), podstawy opodatkowania i wysokości należnego podatku za rok podatkowy. Oznacza to, że podstawą ustalenia podatku dochodowego są księgi rachunkowe prowadzone według zasad określonych w prawie bilansowym. Punktem wyjścia do ustalenia wyniku

⁸ Por. *Ibidem* s. 28-29.

podatkowego są przychody i koszty ujawniane i wyceniane w myśl prawa bilansowego. Ogólna zasada wyznaczania wyniku finansowego i wyniku podatkowego jest taka sama – chodzi o ustalenie nadwyżki przychodów nad kosztami. Prawo podatkowe narzuca jednocześnie określony zakres wyłączeń pewnych przychodów i kosztów z podstawy opodatkowania oraz, co rzadsze, dołączeń kategorii przychodowych i kosztowych. Podstawowym uzasadnieniem takich rozbieżności pomiędzy zakresem przychodów i kosztów w dwóch ujęciach jest realizacja celów polityki fiskalnej, które nie są zbieżne z celami realizacji prawa bilansowego.

Tablica 2. Modele autonomii prawa bilansowego i podatkowego

Model	Wzajemna zależność regulacji
pełna autonomia prawa bilansowego i podatkowego	regulacje podatkowe funkcjonują jako dwa odrębne elementy systemu prawa w gospodarce
częściowej autonomii	regulacje są odrębne jednak niezupełnie niezależne i często się uzupełniają
pełnej zgodności	regulacje bilansowe i podatkowe w odniesieniu to ustalenia wyniku są zbieżne

Źródło: opracowanie własne na podstawie Litwińczuk H., *Prawo podatkowe przedsiębiorstw*, KiK, Warszawa 2000, s. 156.

Dla spełnienia warunków poprawnego ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu osiągniętego dochodu jest konieczne stosowanie określonej procedury wyznaczania podstawy opodatkowania. Przebieg tej procedury prezentuje rysunek 1.

Rysunek 1. Procedura ustalenia podstawy opodatkowania

WARIANT I	WARIANT II
PRZYCHODY ZGODNE Z PRAWEM BILANSOWYM	WYNIK FINANSOWY BRUTTO
■ PRZYCHODY NIE PODLEGAJĄCE OPODATKOWANIU	■ PRZYCHODY NIE PODLEGAJĄCE OPODATKOWANIU
■ KOSZTY ZGODNE Z PRAWEM BILANSOWYM	⊕ KOSZTY NIE BĘDĄCE KOSZTAMI UZYSKANIA PRZYCHODU
⊕ KOSZTY NIE BĘDĄCE KOSZTAMI UZYSKANIA PRZYCHODU	= DOCHÓD
= DOCHÓD	⊕ DOLICZENIA DO DOCHODU
⊕ DOLICZENIA DO DOCHODU	■ ODLICZENIA OD DOCHODU
■ ODLICZENIA OD DOCHODU	= PODSTAWA OPODATKOWANIA
= PODSTAWA OPODATKOWANIA	

Źródło: opracowanie własne.

Procedurę ustalenia podstawy opodatkowania można przeprowadzić w dwóch wariantach. Wariant pierwszy zakłada oparcie kalkulacji na wartościach przychodów i kosztów pobranych z ksiąg rachunkowych. Zastosowanie drugiego wariantu wymaga wcześniejszego obliczenia wyniku finansowego.

wego. W praktyce, wariant pierwszy jest stosowany dla celów ustalenia zaliczek na podatek dochodowy w kolejnych miesięcznych okresach natomiast wariant drugi ma zastosowanie na koniec okresu sprawozdawczego gdy powstaje wymóg sporządzenia sprawozdania finansowego.

W przedstawionym schemacie pominięto ewentualność:

- zwiększenia dochodu o przychody, które każe opodatkować fiskus a nie będące jednocześnie uznawane przez prawo bilansowe,
- zmniejszenia dochodu o koszty zaliczane do kosztów uzyskania przychodów a nie rejestrowane według reguł rachunkowych.

Sytuacje takie, choć teoretycznie możliwe, rzadko występują w praktyce.

Niezależnie od przyjętego wariantu, w każdym przedsiębiorstwie konieczne jest prowadzenie podwójnej ewidencji. Jedna z nich ma na celu przedstawienie zdarzeń gospodarczych w zgodzie z prawem bilansowym, druga musi zadośćuczynić prawu podatkowemu. Powoduje to oczywisty wzrost kosztów prowadzenia przedsiębiorstw oraz jest często przyczyną błędów zarówno w ewidencji rachunkowej jak i podatkowej.

3. Wynik finansowy brutto jako podstawa opodatkowania

Prawo podatkowe stanowi fragment obowiązującego porządku prawnego, rozumianego najczęściej jako pewien stan wyznaczony przez normy systemu prawa - uporządkowanego zbioru norm prawnych. System prawa powinien być spójny i zupełny, to jest wolny od niezgodności (system spójny) oraz wolny od luk (system zupełny)⁹. W tym kontekście trudno uznać zasady opodatkowania wyniku przedsiębiorstw za spójne z prawem bilansowym. Podstawowym celem rachunkowości przedsiębiorstw jest dokładne, rzetelne i prawdziwe przedstawienie wielkości obrazujących aktywa i pasywa w tym w szczególności wyniku finansowego. Zadaniem rachunkowości jest wierne przedstawienie rzeczywistości co między innymi powinno prowadzić do ustalenia rzeczywistego wyniku finansowego co przekłada się na wzrost bądź spadek wartości zasobów majątkowych w przedsiębiorstwie. Jeśli państwo decyduje się zabierać część środków podmiotom gospodarującym to oczywistym wydaje się fakt, że może to zrobić jedynie w odniesieniu do rzeczywistej sytuacji majątkowej przedsiębiorstwa. Tylko faktycznie osiągnięty wynik finansowy powinien być podstawą ustalenia zobowiązania podatkowego. Tymczasem autonomia prawa podatkowego prowadzi częstokroć do sytuacji gdy prawie cały zysk brutto przeznaczony jest na pokrycie podatku dochodowego lub też obowiązek uiszczenia podatku towarzyszy stracie bilansowej¹⁰. Oparcie wymiaru podatku dochodowego o wynik finansowy pozbawi system tej wady.

Podstawową przyczyną, dla której postulowane zmiany będą trudne do realizacji jest obawa fiskusa o zmniejszenie wpływów podatkowych z tego tytułu. Tymczasem wydaje się, że obawy co do

⁹ R. Mastalski: *Autonomia prawa podatkowego a spójność i zupełność systemu prawa*, *Przegląd podatkowy* 10/2003 s. 58.

¹⁰ Por. M. Poszwa: *Wynik bilansowy a wynik dla potrzeb podatku dochodowego, przyczyny powstawania różnic i ich prezentacja*, *Zeszyty Teoretyczne Rady Naukowej* Nr 34, s. 171.

spadku wpływów z tytułu CIT są przesadzone. Można nawet postawić tezę, iż unifikacja prawa bilansowego i podatkowego w tym zakresie może przyczynić się do zwiększenia dochodów budżetowych z podatku dochodowego. Zadziałać tu może podobny efekt, na który liczą ci, którzy chcą generalnego uproszczenia systemu podatkowego – zakłada się, że im prostsze i klarowne reguły samoobliczania podatku, tym łatwiej i chętniej przedsiębiorcy zdecydują się na ujawnianie rzeczywiście osiągniętych dochodów. Trzeba bowiem pamiętać, że nawet niska stawka podatków bezpośrednich przy jednoczesnym zagmatwaniu i trudności w ustaleniu podstawy ich wymiaru nie spowoduje zmniejszenia tzw. szarej strefy podatkowej. System podatkowy aby był szczelny i powszechny musi być w powszechnym odczuciu przejrzysty i sprawiedliwy. Trudno wymagać od przedsiębiorców pozytywnej oceny systemu podatkowego, który na przykład każe powiększać dochód do opodatkowania o koszty reprezentacji przedsiębiorstwa czy też darowizny przekazywane szkołom publicznym na cele edukacyjne. Oczywiście wpływ tych zmian na dochody budżetu państwa powinien być dokładnie zbadany, jednak w ostateczności nawet znaczny spadek dochodów budżetowych w połączeniu ze zmniejszającym się znaczeniem podatku CIT dla finansów publicznych może być w stosunkowo łatwy sposób zrekomensowany.

Warto również wskazać na istotną konsekwencję rozbieżności prawa podatkowego i bilansowego jaką jest spadek znaczenia zasad rachunkowości – szczególnie dotyczy to małych i średnich przedsiębiorstw czyli zdecydowanej większości podmiotów gospodarujących. Im mniejsze przedsiębiorstwo tym bardziej wycenę i ewidencję operacji gospodarczych utożsamia się z wyceną i ewidencją podatkową. Tym samym ranga takich fundamentalnych zasad jak memoriał, współmierność czy ostrożność maleje. Prowadzi to do zagrożenia realizacji podstawowych funkcji rachunkowości takich jak funkcja informacyjna, kontrolna i analityczna.

Wśród korzyści zrównania wyniku bilansowego i podatkowego można wskazać:

- wzrost znaczenia ewidencji księgowej zmierzającej do rzetelnego i prawdziwego przedstawienia kategorii finansowych w przedsiębiorstwie,
- zmniejszenie kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwo na prowadzenie systemów informacyjnych,
- zwiększenie roli biegłych rewidentów,
- odciążenie organów podatkowych z obowiązków związanych z kontrolą obliczania podatku dochodowego,
- uproszczenie przepisów odnoszących się do ustalenia zobowiązania podatkowego,
- osiągnięcie poczucia u przedsiębiorców, że danina płacona państwu z tytułu osiągniętego dochodu jest sprawiedliwa,
- zmniejszenie skali nierzetelnego przedstawiania dodatniego wyniku finansowego.

4. Uwagi końcowe

Oczywistym jest, że zrównanie podstawy do opodatkowania z wynikiem finansowym brutto nie jest łatwe. Wymagałoby to wprowadzenia wielu zmian w prawie bilansowym oraz podatkowym. Konieczne byłoby chociażby opracowanie i wdrożenie standardów rachunkowości w odniesieniu do wielu problemów z zakresu wyceny i ewidencji różnych grup operacji i różnych składników bilansowych. Prawdopodobnie niezbędne byłoby rozszerzenie zakresu podmiotowego badania ksiąg i sprawozdań przez niezależnych rewidentów oraz wzmocnienie znaczenia rewizji. Wydaje się jednak, że trud tak rewolucyjnej zmiany byłby opłacalny zarówno dla przedsiębiorstw jak i finansów publicznych. Trzeba jednocześnie przyznać, że ostatnio ustawodawcy uczynili mały krok w dobrym kierunku umożliwiając od początku roku podatnikom zrównanie zasad wyceny różnic kursowych w ujęciu podatkowym z ujęciem bilansowym.

Literatura

1. Bińczak H., „Potrzebna reforma”, *Rzeczpospolita*, 21.01.2003.
2. B. Gierusz: *Modele alokacji podatku dochodowego w teorii i praktyce rachunkowości*, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk 2005.
3. W. Kwaśnicki: *Z historii podatku dochodowego*, prawo.uni.wroc.pl/~kwasnicki/todownload/Historia%20podatku%20doch.pdf
4. H. Litwińczuk: *Prawo podatkowe przedsiębiorstw*, KiK, Warszawa 2000.
5. R. Mastalski: *Autonomia prawa podatkowego a spójność i zupełność systemu prawa*, *Przegląd podatkowy* 10/2003.
6. W. Misiąg: *Finanse publiczne w Polsce. Przewodnik.*, Presspublica, Warszawa 1996.
7. R.A. Musgrave, P.B. Musgrave: *Public finance in theory an practice*, McGraw-Hill, Nowy Jork 1989.
8. M. Poszwa: *Wynik bilansowy a wynik dla potrzeb podatku dochodowego, przyczyny powstawania różnic i ich prezentacja*, *Zeszyty Teoretyczne Rady Naukowej* Nr 34.
9. J.E. Stiglitz: *Ekonomia sektora publicznego*, PWN, Warszawa 2004.
10. D. Teresiński: „Płacić tylko przy zakupach”, *Rzeczpospolita*, 09.01.2003.

Streszczenie

Artykuł jest głosem w dyskusji nad kierunkami zmian w polskim prawie podatkowym. Wskazuje na problemy wynikające z braku zgodności pomiędzy wartością wyniku finansowego jednostki ustalonego według zasad rachunkowości a dochodem będącym podstawą opodatkowania podatkiem dochodowym. Ponieważ rachunkowość opiera się na fundamentalnych zasadzie wiernego i rzetelnego obrazu a istotą opodatkowania dochodu jest pobranie daniny od osiągniętego zysku celowym jest oparcie wymiaru podatku o wartość wyniku bilansowego. Wydaje się, że tak radykalna zmiana nie naruszyłaby możliwości realizacji swoich funkcji przez finanse publiczne. Przyniosłaby niewątpliwie korzyści dla przedsiębiorstw.

ACCOUNTING PROFIT AS A BASE FOR INCOME TAX

Summary

The article is the voice in discussion about reforming polish tax law. One of the major problem in polish tax payers activity is the difference between value of the profit estimated with accounting rules and income valued for tax purpose. The accounting with his fundamental rules based on true and fair value should be the base for the tax calculations. The radical changes in this matter should gain for companies. It seems, the reform will not break functions of public finance system.